

Privirea ta

Emaanastasia

Privirea ta

Privirea ta, cuvânt tăcut mă saltă și mă-mbată,
Mă unduie cu primul val din drum să mă abată,
Pe suflet se coboară lin, m-alintă și mă-nalță,
Ating cuprinsu-n înălțimi și-ndată mă descălță.

Privirea ta de-un gri curat îmi arde în gând focul,
Îmi lasă răni de ne-ndurat și-mi desenează locul
Și gura ta rostind priviri, mistere-le-mi dezleagă
Cu mâna, mile de striviri se-asează să-mi culeagă.

Azi dorul e așa plăcut când inima-mi dezleagă
C-un colț de stea bine cusut, de mâna ta mă leagă
Și chefuind într-un noroc, venind la proslăvire,
Cules-ai floarea din noroc și mi-ai sădit privire.